

„Že mě nechytíš?!“

„Že mě nechytíš!“ Smála se malá havraní holčička na svého bratra. Ten jen zakroutil hlavou a zrychlil let, když ji doletěl, položil jí křídlo na hlavu a povalil ji na zem. Oba se smáli, až se za břicho popadali. A tak šel život a z havraní holčičky se stala slečna, která má úžasný vztah se svým bratrem. Když svítlo slunce, tak si společně jen tak lelkovali na stromě, a když přšelo oba dva vzletěli k oblakům a užívali si studených kapek vody, co dopadaly na jejich peří. Zkrátka život byl fajn, než se u nich objevil žížalák Tonda. Stala se z nich nerozlučná trojka. Pak ale přiletěl Erik s jeho masakrozním plánem. „Jani dostal jsem nápad, zima je krutá a my už nemáme co jíst, a tak jsem dostal nápad, jestli bychom nemohli sníst Tonda!“ Pyšnil se svým nápadem mladý Erik. V momentě, kdy to dopověděl, spadly havranici její růžové brýle a opadla z ní všechna mínění o jejím bratříčkovi. Bylo to pro ni, jako by jí bodl nůž mezi křídla. Už to není její starší brácha, co si s ní hrál na babu, je to jen cizí pták, který udělá všechno pro to, aby přežil zimu. Janička se málem rozbřečela, zatím co Erik přemýšlel, jak to udělá. O pár týdnů později už oba měli svůj plán. Erik se rozhodl prostě ho ulovit a Janča to řekne Tondovi z očí do očí. Ve chvíli, kdy se Janča plně rozhodla v to, to říct Tondovi, odešla z jejich skromného hnízda a vydala se do místa, kde přebýval žížalák. „Tondo okamžitě odejdi! Teda odplaz se někam pryč! Můj bratr tě chce sníst!“ Vyhrkla zmateně Jana. Pak se nadechla a všechno mu znovu a srozumitelně vysvětlila. Tonda utekl pryč. Erik se bohužel naštvál - a to hodně, ve zlosti opustil hnízdo s úmyslem se nevrátit. Janča to nesla velice špatně až jednoho dne skočila z hnízda a neroztáhla křídla. Zemřela na zlomený vaz.

Hlad nezná bratra.

Barbora Merenusová

8. C. ZŠ Palackého 1351, Moravská Třebová

